
NR. 4

JAANUAR 1937

IX AASTAK.

Kooli elu.

1936./37. õ. a. I pool arvudes.

(Sulgudes läinud õ. a. I poole arvud.)

1. Õpilaste arv. Õppeaasta algul 492 (501), tuli juurde 6 (17), lahkus 12 (23), õppeaasta lõpul 486 (495).

2. Puudumine. Puudunud tundide üldarv 8430 (7554), iga õpilase kohta 17,3 (15,26); ei puudunud üldse 131 (146) õpil., nende % 27 (29,5). Hiljumise kordi üldse 100 (143), iga õpil. kohta 0,21 (0,15); ei hilinenud üldse 408 (370) õpil., nende % 84 (74,7). — Klasside järjestus puudumise suhtes vähemast arvust suuremani: IIIb kk. (10,8 t.), IVb kk., II kk., I kk., Va kk., Vb kk., IIIa kk., IVa kk., Vb g., IVb g., IVa g., Va g. (35,1 t.). Klasside järjestus puudumise suhtes vähemast arvust suuremani: IVb kk. (0,04 korda), Vb kk., IIIa kk., IVa kk., Va kk., Va g., Vb g., IVa g., I kk., II kk., IIIb kk., IVb kk. (0,62 korda).

3. Edasijõudmine. Väga häid otsuseid kokku 827 (799), häid 2359 (2526), rahuldavaid 2687 (3054), puudulikke 410 (490), nõrku 3 (14); 1 puudulik number 94 (98) õpilasel, 2 puudulikku 49 (98) õpilasel; cum laudesid klassides: I kk. — 3, II kk. — 7, IIIa kk. — 1, IIIb kk. — 2, IVa kk. — 2, Va kk. — 1, Vb kk. — 2, IVa g. — 4, Va g. — 1, Vb g. — 1, kokku — 24 (32) õpilast. — Klasside järjestus edasijõudmiselt paremast halvemani keskmise numbriga järgi: II kk. — 3, 743, I kk. — 3,529, IVa kk. — 3,603, Vb g. — 3,572, Va g. — 3,572, Va kk. — 3,571, IVa g. — 3,560, IIIa kk. — 3,549, Vb kk. — 3,543, IVb g. — 3,493, IVb kk. — 3,488, IIIb kk. — 3,419.

4. Käitumine ja kord. Käitumine väga hea 453 (487) õpilasel, hea 10 (8) õpil., rahuldav 4 (0) õpil. Märkuste üldarv 124 (66) õpil., õpil. kohta 0,255 (0,133).

Tartu vabastamise päeva aktus

peeti 14. I 37 a. kell 11 kooli saalis. Aktusekõne pidas prl. M. Sorgsepp. Sellele järgnes gümnaasiumi laulukoori ettekanne H. Kuulam'i juhatusel. Edasi esitati kaks deklamatsiooni: üks M. Poots'ilt (Va kk.

kl.) — H. Visnapuu „Kodumaale“ — ja teine H. Räisa'lt (IIIa kk. kl.) — M. Univer'i „Hümn Eestile“.

Klaveridueti kandsid ette kk. IVa klassi õpilased K. Buschberg ja Aino Lõiv.

Sellele järgnes lõppsõna dir. J. Adamson'ilt ja aktus lõppes ühislauluga „Eestimaa, mu isamaa“.

Kooli jõulupuu.

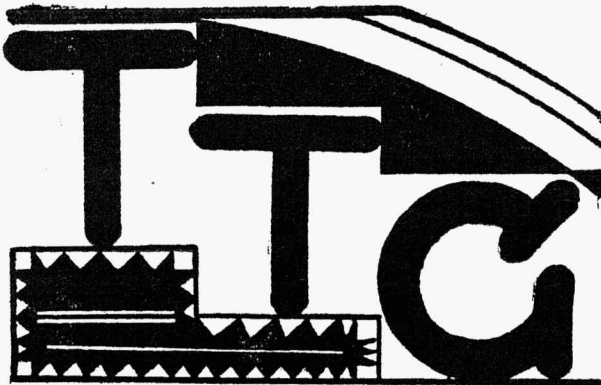
Kooli jõulupuu, mis peeti 21. detsembril, kujunes eriti meeleolurikkaks. Osavõtjaid oli kogunenud rohkesti: nii õpilasi, õpetajaid, õpilaste lähemaid omakseid ja vilistlasi, kes moodustasid rohkearvulise jõuluseltskonna. Uudiseks kõigile oli jõulupuu põletamine uues võimlas, kuna varem seda tehti kooli saalis. Põlev jõulupuu kutsus kõigis esile armsa ja pühaliku jõulumeeleolu, mida aitasid süvendada veel hr. J. Kimmel'i jõulukõne, jõulukohased lauluettekanded ja eriti just ühiskoraal. Muidugi ilmus ka jõuluvana, kes oma vaimuka kõnega kutsus õpilasi esile lõbusa meeleolu. Jõuluvana jagas kinke kõigile: koolijuhatajale ja ta abile, õpetajaile, õpilaskoondistele, külalistele ja klassidele. Eriti huvitavad olid kingitused, mida said klassid nende iseloomustuseks.

Pärast jõuluvana lahkumist läksid õpilased ja klassijuhatajad oma koduklassidesse, kus jätkus jõuluõhtu veetmine. Klassides söödi maiustusi, jagati vastastikkuseid kingitusi ja lõbutseti vesteldes, lauldes ja mängides. Ajal, mil õpilased olid klassides, istusid õpilaste lähemad sugulased ja külalised einelaua ruumis, kus neile oli kaetud teelaud jõuluvorstidega.

Klassis viibimise järele koguneti kooli saali jälgima ettekandeid. Kavas oli kaks näidendit: „Ingo jõuluõhtu“ I kk. klassi poolt ja „Uus kasvataja“, mille esitasid Va kk. kl. kodutütred.

Pärast ettekandeid oldi uuesti klassides ja koju mindi alles kella 10 järele ülevas meeleolus.

Kaanel — ülevõtte kooli jõuluõhtust Vb g. klassis.

TARTU TÛTARLASTE-
GÛMNAASIUMI JA TARTU
TÛTARLASTEKESKKOOLI
HÄÄLEKANDJA

Nr. 4.

23. jaanuar 1937.

IX aastakäik.

Väljaandja: Tartu Tütarlaste gümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: K. Raud, abi A. Raielo. Tegevtoimetaja: L. Sütt. Toimetuse liikmed: L. Hermann, T. Kudeviita, H. Kullam, E. Mõrd, A. Mägi, A. Villemson. Kunstiline nõuandja: J. Püttsepp. Talituse juhataja: V. Käpa. — „T. T. G.“ ilmub 8 korda õppeaastas, iga kuu 15. kuupäeval, alates oktoobrist. — Tellimishind: aastatellijaille 20 s. number, kuutellijaille 25 s. number.

Oskar Luts.
prof. N. Triigi maali järgi.

Tallinna Linn
Keskraamatukogu

Oskar Luts.

Meie populaarseim jutukirjanik, tuntud lavakirjanik ja osav följetonist Oskar Luts pühitses 7. jaanuaril oma 50. sünnipäeva. Samuti möödub sel aastal 25 a. ta esimeste teoste ilmunisest eriraamatutena, mille arv ulatub praegu 56-ni. Ta kirjanduslik looming algas aga juba 30 aastat tagasi.

Õnnitlus juubilarile meilt kõigilt!

Kasvatus, enesekasvatus ja inimtundmine.

Läbikäimises inimestega ja ka paljudes ametites peame edukuse eelduseks inimtundmise. Eks nõuta „materjalitundmist“ igal ametialal. Järelikult inimtundmine on paratamatult tarvilik, kui meie töö „materjaliks“ on inimene (näit. pedagoogi, diplomaadi, vaimuliku ja arsti kutses). Valades kahurit, raiudes kuhu jne. peab arvestama materjali omadusi. Ka „inimkujundaja“ arvestagu oma materjali!

Selle nõude täitmiseks on moodne hingeteadus välja töötanud rea võtteid ja meetodeid, mis soodustavad, süvendavad ja ratsionaliseerivad „inimmaterjali“ uurimist. Nendega püütakse igal pool tutvuneda. Eriti on nendest huvitatud mainitud kutsete alal tegelevad isikud kui ka noored, kes tõsiselt töötavad enesearendamise alal. See nõue näib olevat tänapäeval iseendast mõistetav.

Kuid viimasel ajal kuulduv häáli, mis kahtlevad ometi selle nõude õigustuses. Kahtlus ise ei ole tingitud pealiskaudselt, vaid just vastuksa — põhjalikumast suhtumisest mainitud probleemisse.

Väga selge ja mõjuva väljenduse leiame inimtundmise kohta Goethe ütluses: „Koheldes inimesi niisugustena, nagu nad tegelikult on, teeme nad halvemaks; kui aga kohtleme neid niisugustena, nagu nad peaksid olema, viime nad niikaugele, kui neid viia võimalik.“ Kuna need sõnad on pärit „Wilhelm Meister'ist“, Goethe mehe töö, siis peegelduvad neist mehe kogemused, kellel tuli sageli juhtida ja kasvatada inimesi. Ja oma kogemuste põhjal näeme Goethe'it üles seadvat uue seaduse „materjalitundmise“ kohta, puhul kui selleks materjaliks osutub inimene. Nimelt võib vastaval korral materjalitundmine mõjuda halvavalt töötulemustele. See seletub olulise vahega elutu ja elusa aine vahel. Elutu aine omadused on enam-vähem muutmatud, vähemalt võib öelda, et teatavates normaaltingimustes aine varieerub õige vähe. Inimmaterjali omadused — teisest küljest — on palju vähem konstantsed. Neid võib suurendada ja vähendada niisugusel määral, mis ei ole mõeldav füüsilise aine pu-

hul. Sellest annavad tunnistust ka mainitud Goethe sõnad, kuna Goethe leiab, et rakendades inimtundmist inimkohtlemisele, vähendame inimese väärtust.

Mõjustamisel inimestesse on suured võimalused nii heas kui ka halvast mõttes. Tulemused võivad olla väga mitmekesised. Seetõttu suureneb selle vastustus, kes avaldab mõju. Seda tuleb mees pidada, kui püüame omandada inimtundmise võtteid.

Inimese omaduste psühholoogilised uurimused ei ole sellegipärast väärtusetu, sest nad suurendavad meie vaimset tagavara ja laiendavad meie silmaringi, tõstes seega ka neid teadmisi omava isiku väärtust, olgu ta harilik inimene või mingisuguse kutse alal töötaja. Viimane võib neid teadmisi teataval määral rakendada kutsetööle ja nad on sel puhul küllaltki kasulikud. Kuid ta võib, nagu juba märkisime, oma teadmistega mõjuda ka eemale tõrjuvalt ja halvavalt, ning just seda viimast asjaolu ei ole me siiani silmas pidanud nõutaval määral.

Jäädes lootma psühholoogilistele uurimustele ja inimtundmisele võib tekkida „inimkujundajal“ teatav fatalism oma tegevuse tulemuste suhtes. Tugenedes „materjalitundmisele“ arvame tundvat ka oma mõju piire ja mobiliseerime vastavalt oma jõude.

Sada aastat tagasi nägime vastupidist: pedagoogilisel mõjul ei arvatud olevat piire. Liigse optimismi tõttu loodeti pedagoogilistele hiigelsaavutistele ja pettuti kibedasti, kui nad jäid tulemata.

Optimismile järgnes kainestumine.

Nüüd näeme aga, et kaine, materjalitundmisele põhjenev vaade takistab kasvatusliku hoogsuse tekkimist. Teadmine, et jõupingutus ei ulatu kuigi kaugele, pidurdab impulssi. Tagajärjeks on, et tulemused, tingitud piduridast hoost, jäävad sellestki maha, mis nad oleksid võinud olla. Kasvatuslik ja enesekasvatuslik töö kaotab oma loova iseloomu, muutudes selle asemel puht-tehniliseks toiminguks. Alles siis, kui loova inimese hooga asume tööle, võime loota, et viime oma „elusa

materjali", s. t. kas oma kaasnimese või iseenese, niikaugale, kui see kasvatata-
vais peituvate võimete puhul kuidagi on
võimalik.

Jälgides praktilist elu näeme seal sa-
geli selle väite tõendusi. Igaüks meist
on kohanud isikuid, kes olid õige head
inimtundjad, kes aga osutusid abituuks ja
nõutuks inimeste ümberkujundamise ja
mõjustamise mõttes. Põhjuseks oli, et
nende hea inimtundmine kutsus esile
rahulolematuse antud „materjaliga“ ja
seetõttu halvas nende mõjustamistahet.
Mis mõte on virgutada, edukusele manit-
seda, mõjustada, kasvatada, kui ette on nä-
ha, et kõigile püüetele on pandud õige
kitsad piirid.

Kuid näeme ka vastupidist. Vaadel-
des neid inimkasvatajaid ja inimjuhte,
kellel on suurim mõju oma piirkonna in-
mesisse, leiame, et tegevusmomendil
nemad, olgugi et inimtundmise võime neil
ei puudu, täiesti loobuvad selle tarvita-
misest ja rakendavad oma jõud „võimatu“
eesmärgi taotlemiseks, saavutades sellega
ootamatuid tagajärgi. Säärase inimjuhi
ja inimekujundaja elus mängib inimtund-
mine vahest üldsuuna näitaja osa, kuid
silmapilgul, kus asub tegevusse tema loo-
mishoog ja loomisusk, ta seda enam ei
tarvita. Ja just sellepärast võimaldubki

temale näiliste piiride ületamine, enese
või teiste inimeste kaugemale viimine,
kui iganes julgeti loota.

Järelkult omades inimtundmise ja
inimuurimise võtteid ja võimeid tuleb
kanda hoolt selle eest, et me sellega ei
summuta inimekujundaja tähtsaimat või-
met, nimelt et analüütiline tegevus ei
tõrju välja loomise võimeid ja impulsse.

On ju inimtundmine oskus, mida iga-
üks omandaks meelsasti. Mida paremini
näeme inimeste omadusi (ka neid, mis on
varjatud), seda vähem tarvitseb karta, et
kunagi neis pettume või koguni saame
neilt petta. See annab meile mõnusa
kindluse- ja jõutunde. Loobuda sellest —
tähendab loobuda enesekaitsest, riskee-
rida „sissekukkumisega“ ja häbistumisega.
Selleks on tarvis jõudu ja eneseusaldust.
Peab julgema kannatada pettumusi ja
muet, mille osaliseks saab „naivne, usal-
dav hing“. Et me aga saavutame sellest
julgeoleku positsiooni kasvatusliku loo-
misvõime kulul, seda meie ei näe, kuna
meie ei ole teadlikud sellest, et ainult see
inimene saavutab parimad tulemused, kes
julgeb oma töös taotella „võimatuid“
sihte. Selle julguse ja jõu allikate avasta-
mine endas olgu igaihe esimeseks kohus-
tuseks, kes tahab kasvatada ennast või
teisi.

Th. Thomson.

Laul pisaraist.

**Kes ei ole pisaraid
hingeilmast toonud! —
Küsitaks', kust sinna said,
kes neid hinge loonud?**

**Kas ei ole pisarad
sünnilt antud varaks? —
Pärliselged, ilusad,
rõõmu, mure säraks.**

**Veereb silmi pisaraid —
sünnilt surma küli.
Kas võib olla kaunimaid! —
Otsatu see lüli.**

**Kes ei ole pisaraid
elus ilma toonud,
laugel, palgel säravaid
hingelauluks loonud!**

L. H.

Talvisel teel.

Tilla-talla, tilla-talla sõidavad reed,
 hobused härmas, tuisanud teed.
 Mehed reel külili, ajavad juttu.
 Hobused koduteel sõrgivad ruttu.
 Öhtuses taevas tähti ju särab,
 kusagil kaugel lastehulk kärab.

— — — — —
 — — — — —
 Tilla-talla, tilla-talla sõitsid reed —
 aeleb nüüd hämarus mööda teed...

L. H.

Tualettlaud.

(Natüürmort.)

Juba vanad egiptlased tarvitasid mitmesuguseid iluravivahendeid. Seda enam vajab neid tänapäeva moodne naine oma naiseliku ilu esiletõstmiseks. Arenenud teadus, kultuur ja tehnika pakuvad nii mõndagi väärtuslikku naise tualettlaua jaoks.

Minu tualettlaud asub minu magamistoas. Ta on kasepuust, värvilt helepruun ja lakeeritud. Ta koosneb kolmest osast: keskmisest madalast riiulosast ja otsmistest kõrge- maist kapposadest. Kapi kõrgus on 57 sm ja temal asuva laeka kõrgus on 8 sm. Laeka pealmise osa moodustab peegelsile plate, mille mõõted on: 45 sm × 35 sm. Eest ja väliselt küljelt ulatub plate üle laeka ääre. Plate tagaäärest tõuseb puust ilustis, mis lõpeb ümmarguseks treitud munaga. Ilustise külge on kinnitatud suurte raudkruvidega ovaalne peegel, mille

pikkus on 110 sm ja laius 54 sm. Peegel on ümbritsetud kasepuust raamiga. Alt äärest on peegli pind lõõnud õige vähe tuhmuma.

Mu tualettlaud on küll emalt päritud, ent ta on hästi hoitud ja näib veel päris uuena. Ainult parempoolse kapi ja laeka käepide on paljust tarvitatamisest pisut määrdunud.

Tualettlaud on hoolikalt tolmust puhtaks pühitud ja laual olevad esemed pole mitte juhuslikult siia-sinna pillatud, vaid igaühel on oma kindel asukoht, rõhutades perenaise korraarmastust.

Tualettlaua ilustuseks on fileegarnituur, mis koosneb ühest suuremast ovaalsest ja kahest väiksemast ümmargusest linakesest. Võrgu materjaliks on peen valge linane niit. Ovaalne linake asetseb tualettlaua madalamal keskosal, kuna ümmargu-

sed linakesed katavad kõrgemaid külgesi. Linakeste mustrit pole näha, sest laual olevad esemed katavad selle.

Vasempoolsel platel, otse ees äärel, asub ovaalne käsipeegel. Peegli raam ja käepide on valgest tselluloosist. Peegel on pööratud peeglipoolega ülespoole. Põiki üle peegli jookseb suur möra.

Keset fileelinakest seisab kristallpuudritoo, mis on ainult osaliselt kaetud kaanega, mistõttu on hästi näha kogu ta sisemus. Puudritoo on poolenisti täidetud kreemika imehästi lõhnava puudriga, mida katab osaliselt pehmetest udusulgedest valmistatud puudrikvass, mille keskkoha ehib imeilus naisepea. Puudrikvassi muidu nii õrnvalged suleebemekesed on alatisest puudris olemisest päris kreemikad. Puudritoo ümbruses on näha puudrikübemeid, mis langenud läbi fileevõrgu augukeste poleeritud lauale.

Plate tagaserval seisavad ühel joonel: ümmargune klaaskauss, portselanvaas ja suur lõhnaõlipudel. Kausikeses leidub segipaisatult igasuguseid esemeid. Vaatleja tähelepanu tõmbavad enesele kohe tuhmjalt helkivad pärlid. Kui õhtul päikese viimased kiired peaaegu ristloodis läbi akna tuppa tungivad ja kividele satuvad, löövad need silmapilkselt kiirgama. Kausis võib silmata veel peenikest hõbeketti, mille otsas ripub must puust amulett, kuldsõrmust, mida ehib smaragd, neljakandilistest hõbeplaadikestest koosnevat käevõru, millele on graveeritud joonekesi ja lehekesi.

Kausikese kõrval asub pisitilluke vaas, millele on maalitud karjuvates värvides kaks papagoid. Vaasis on

paar tumepunast närbuma lõõnud alpikannikest. Vaasi kõrval seisab peaaegu tühi mattklaasist lõhnaõlipudel. Pudel on alt lai ja läheb ülalt üha kitsamaks. Ebaloomulikult suur neljakandiline kork ilustab ta kaela.

Tualettlaua madalamal osal asetsevad ovaalsel linakesel vaid kaks eset: suur ümmargune õhukesest lillast klaasist lillevaas ja juuksehari. Vaasi põhjast kulgevad vaevalt nähtavad joonekesed, mis näivad eriti ilusad, kui klaasis on vett. Juuksehari on oma kujult ovaalne ja varustatud käepidemega.

Parempoolsel platel, keset fileelinakest asetseb ovaalne klaasist liukene, milles leidub õige palju esemeid, nagu: väike valge kamm, millel puudub kaks piid, rinnaehe, mis on kaunistatud järeletehtud briljantidega, suur setu hõbesõlg ja suur lilla ametüst, mis kunagi sõrmusest välja on kukkunud.

Klaasist liukese taga seisavad kõrvuti suur sinine Nivea kreemi karp ja pisikene kölnivee-pudel. Peegli kõrval seisab suur raske mägikristallist klaas, mis on pooleni täidetud puhta valge vatiga. Klaas on täiesti massiivne ja jätab mulje, nagu oleks talle sõrmejäljed päälle litsunud. Klaasi kõrval asub pisikene neljanurgeline pudel prantsuse lõhnaõliga tuntud firmalt. Päikese embleemiga kork asetseb sügavasti pudeli kaelas, et ei saaks lahtuda soo kallihinnaline lõhnavedelik.

Lõhnaõlipudeli taga asetseb maniküürtarvete-kastike ning viimasena umbes 30 sm kõrgune valge ahv. Oma laialisirutatud kätel hoiab ta odavat neljatahulisist nikkelpulgakestest ja sinakasrohelistest pärlidest koosnevat

kaelaehet. See on tavaline laste mänguahvike. Tal on kustunud klaasilmad ja ükskõikne, ilmetu nägu, nagu ei läheks talle põrmugi korda see, mis sünnib tema ümbruses.

Õhtul aga, kui laman juba voodis ja kui kuu vallatlevad kiired mu toas ümber ekslevad, löövad ahvi muidu nii ilmetud silmad kuidagi iseäralikult helkima. Tahtmatult pean mõtlema,

et ta unistab oma kaugest kodumaast, tollest määratust, lõputust džunglist ja kõrvetavast päikese tulikerast.

Muutuvad teisedki esemed mu tualetlual elavaiks ja hakkavad jutustama üksteisele oma elamusi, sest ühine kannatus on kaotanud nende vahelt kõik seisusevahed ja nad tunnevad endid täiesti ühise perena.

A. Kisper.

NOORTE LOOMING

Laulatus.

Kui vana tol korral olin, ei mäleta täpselt, kuid ema ütles siis, et Ira peab kooli minema.

Seal majas, kus ma elasin, oli palju lapsi. Ka naabermajas ei olnud neid vähem, nii et meid kogunes päris suur kamp, nii 15—20 last. Lärmi ja kisa oli palju.

Oli parajasti väga ilus suvepäev. Tuult ei olnud ja päike kõrvetas kõvasti. Tänavakivid olid kuumad ja pesukoja plekkkatu, kuhu peale mõnikord üle prügikasti ronisime (nimelt siis, kui polnud majahoidjat silmapiiril), oli isegi nii palav, et küpseta kas või kooke selle peal.

Mina parajasti jälgisin, et kuhu poole lepatriinu minu sõrmelt lendab, kuna mu väike vend kiikus pumba käsiraual, kust ikka vahetevahel uperkuuti lendas.

Korraga tormas naabermaja väike Maret õue ja karjus: „Tulge ruttu Toomi peale, teised hakkavad pulmi mängima!”

Jooksimegi sinna. Seal aga oli

juba äge vaidlus käimas, et kellel tuleb olla pruut ja peigmees. Lärm oli kole suur, nii et isegi keegi vana saksa tante meid oma suure vihmavarjuga ähvardas. Nähtavasti kasustas ta seda varju kaitseks päikese vastu, sest vihma polnud küll kustki tulemas. Meie lapsed olime poolpaljad ja nagu neegrid mustaks põlenud.

Kuidagi ei saadud kokku leppida, sest igaüks tahtis tähtsamat osa mängida. Viimaks ometi jõuti otsusele ja valiti pruudiks kolmeaastane Marta ja peigmeheks viieaastane Mart.

Ehtsime pruudi järgmiselt: pärja punusime võihilleõitest ja takjalehtedest, looriks oli voodilina ja kätte anti talle lillepuketiks vana kuivanud saunaviht. Pruudil oli ninaalune küll märg ja nägu üldse määrdunud. Ta oli lühike ja paks, paterdas nagu hani ringi. Peigmees oli tunduvalt pikem ja muidu päris puhas ja viisakas poiss. Silmad olid vaid nagu konnal jöllis peas. Peigmehele pa-

nime pähe türgi sultani punase mütsi, mille mina loteriilt olin võitnud. Minu venna mängumõök köideti nõõriga külje peale. Pruudil olid jalad paljad ja porised, kuna peigmees uhkeldas lakkkingades. Laulatuse kohaks valisime koha suure pärnapuu all. Pruudile köideti kleidisaba külge vana siidsall, mida kandsid kaks poissi.

Õpetajaks olin valitud mina. Pannin oma isa vanad riided selga, ja et mul oleks paks kõht ees, nagu ikka ühel soliidsel pastorihärral, selleks pandi mulle kõhu peale padi.

Ma olin päris hädas, sest ei teadnud, kuidas laulatust toimetada, kuid vaikisin selle üle. Oli veel teinegi häda: kust saada sõrmuseid. Aga ka sellest saime üle. Ühe poisi isa oli rätsep. See poiss jooksis koju ja tõi kaks vana ilma põhjata sõrmkübarat.

Seni kõik aeg mõtlesin, et mida laulatuse juures pean rääkima, kuid pea oli mul päris tühi ja hakkas pealegi valutama. Lõin käega selle mõtlemise peale ja otsustasin ütelda, mis parajasti keele peale juhtub.

Nüüd asusime kõik ritta: kõige ees õpetaja, siis pruut ja peigmees, nende taga pruudi kleidisaba kandjad, siis minu vend pulmalipuga, milleks kalaõngitsemisridva külge köideti punasinst riipu kleit. Lipukandja järele asusid pulmalised. Ah jah, ühel pool lipukandjat oli trummilööja. Trummiks oli vineerpõhjaga tool, mille kumerast seljatoest oli pea läbi pistetud, nii et tool kaelas rippus. Tooli põhjale pekseti kõvasti kahe pulgaga. Teisel pool lipukandjat käis moosekant. Pilliks oli vana pasun, mida öövaht vanasti puhus tulekahju korral.

Jõudsime puu alla. Mina ronisin pingi otsa. Kõik jäid vagusi ja ootasid põnevusega, et mis mina nüüd tegema hakkas. Aga mina? Mu pea oli ikka tühi. Siiski tegin tähtsa näo ette ja proovisin jämedat häält teha. Vaatan pruuti, peigmeest. Peigmees parajasti pühkis pruudi nina puhtaks ja pruut selle tasuks astus poriste jalgadega tema läikivatele lakkkingadele, püüdes võimalikult rohkem neid ära määrida ja siledaid nukke tallata. Seejuures kõige aja näpistas peigmeest, kust aga sai.

Mulle tuli hea mõte. Ütlesin: „Laulatan teid nüüd paari. Sina pruut ära ole nii tige. Sa pead ikka oma peigmehe sõna kuulma. Ja sina peigmees pead oma pruudile uued lakkkingad ostma ja vaatama, et tal nina alati oleks puhas. Igapäev pead temale andma tahvel šokolaadi ja niipalju magusaid saiu, kuipalju ta aga tahab.“

Nüüd oli mul juba hoog sees ja ma tahtsin parajasti oma tarkust veel edasi näidata, kui jäme mehe hääl hüüdis:

„Mis lärm see siin on?“

Oh Jessus! See oli Toomimäe vaht. See tige saksa vanamoor oma päeva-varjuga seisis ta seljataga, matsutas oma pika lõuaga ja sissevajunud huultega. Tema oligi vist, kes vahi kutsus.

Jooksime kõik laiali kui hirmunud hiired. Mul tuli padi kõhu pealt lahti ja kukkus jalgu. Lendasin uperkuuti otse nõgesepõõsasse. Nina lõin valusasti ära vastu mingisugust juurikat, ja kui end jalule upitasin, olid mu käed ja nägu punased, kipitavaid plekke täis nõgeste kõrvetamisest.

Vaatasin hirmuga ringi. Ja mis ma nägin? — Keegi härra seisab Toomivahi juures ja mõlemad naeravad laia suuga. See härra kutsus meid käega viibates enese poole.

Nüüd saime oma mõistuse kohe tagasi ja meid tuli igast urkast ja põõsa tagant kiljates puu alla. Siis ütles see härra:

„Ma jälgisin kogu aja teie mängu eemalt ja tahtsin teid kõiki pildistada, kuid see vanaproua peletas teid laiali. Nüüd asuge jälle vanadele kohtadele ja ma teen teist ülesvõtte.“

Tegime ka siis nii, ja meid pildistati.

Siis läks see heasüdameline härra minema, aga tuli varsti jälle tagasi. Tuli välja, et ta oli lähedal poes käinud ja meile päris suure kotitäie häid šokolaadikompvekke toonud.

„Olge rõõmsad ja sööge neid kompvekke pulmapeol,“ ütles ta. „Homme selsamal ajal tulge siia tagasi, siis saate minult veel igauks ühe pildi mälestuseks teie pulmast.“

Meie hüüdsime talle „hurraa“ ja asusime kompvekikoti kallale. Pruut

ja peigmees, samuti pastorihärra said kõige suuremad portsjonid, sest nad olid kõige rohkem kannatada saanud, kui laiali jooksimine. Laulatuseajal oli keegi kelm pulmaline salaja pruudil ja peigmehele jalad nõoriga ühte sidunud, ja kui pulmalised ära lidusid, jäid nad nende jalgade alla ja püherdasid maas, suud-silmad liiva täis. Pruut nuttis suure häälega. Aga nüüd olid kõik juba rõõmsad ja pulmapidu oli täies hoos kuni lõunani, misajaks pidime igauks oma koju ilmuma.

Järgmisel päeval olime varakult sealkohal tagasi. Tuli ka eilne härra, andis igauhele meist pildi ja soovis pruudile ja peigmehele palju õnne. Mind nähes aga imestas ta, et ma tüdrukuks olin muutunud, ja küsis:

„Kas sa siis ei olnudki poiss?“

Siis läks, lubades meid mõnikord jälle vaatama tulla, kui aega saab.

Mul ei lähe oma elus millalgi see jant meelest. Pildi hoian veel praegu alles mälestuseks.

I. Kudeviita.

Mälestame tõsisis leinas

T. T. G. vilistlast

HILJA KOKK-ALBERT'it

ja T. T. G. end. õpilast

HELE-LIIS JUUNO't

T. T. G. ja T. T. K. õpetajad,
õpilased ja vilistlased.

Hilja Kokk-Albert *.

8. jaanuaril s. a. tõi post meile lühikese, kuid kurva teate, et T. T. G. XVI lennu abiturient Hilja Kokk-Albert on surnud. Teatele oli juurde lisatud järgmine nekroloog:

„Hilja Albert sündis 2. veebr. 1915. a. Lõpetanud algkooli, siirdus ta Mustvee 2-klassilisse üldhariduslikku täienduskooli, mille lõpetamise järele astus 1932. a. Tartu Tütarlaste gümnaasiumi. Lõpetanud selle 1935. a. kevadel, abiellus Hilja Albert sama aasta sügisel Evald Kokaga, kes uppus 1936. a. jaanipäeval. 11. okt. 1936. a. sünnitas Hilja Kokk (sünd. Albert) poja, kelle jättis orvuks, surres ise 12. dets. 1936. Hilja Kokk maeti 20. dets. 1936. a. Kodavere kalmistule oma abikaasa kõrvale.“

Üllatavalt traagiliselt kõnelevad need lihtsad kuivad sõnad, millele täienduseks võime lisada veel juurde seda, et Hilja Albert oli teadlikumaid, usinamaid ja andekamaid õpilasi T. T. G.-s, võttis aktiivselt osa kooli ja õpilaspere üritustest ja töötas pikemat aega käesoleva ajakirja toimetuses, rikastades ajakirja oma andekuse tõttu väga väärika kaastööga.

Lahkunud Hilja Albert!

„Olgu elu heitlus, võitlus, sõda, söitlus, painav tõelikkuse rõhk: kõik on kokku unenägu! — Kamaryl sel inimene üüriline surmasuhu matkates. — Oled sundija või ohver, reisukohver hämarusse valmis sea!“ (G. Suits.)

Ei olnud Sa nende seast, kes võtavad elu nii, nagu see on. Sa olid otsijate ja trotsijate hulgast, kes on riisu olemasolevaga, kes võtavad elu arvustavalt, kelle ettekujutuses on o m a maailm, mille loomiseks ja korrastamiseks pühendavad nad kõige oma jõu. See tõik tegi Su elu märksa raskemaks, kui see tõelikult oleks tarvitsenud olla, kuid siiski andis ta Su isikule, Su elule kaalu, mõtte. Su elu oli teadlikust nooreast peale alatine heitlus, võitlus, painav tööotsimise rühk. Sellest oli Sulle niipalju vaeva, niipalju meelekibedust, niipalju kokkupõrkeid ja arusaamatusi, arvan, et ühtlasi ka mõningaid pettumusi. Su elu oli siiski niivõrd lühike, Su eluvaade siiski vahest veel niivõrd nooruslikult lootuslik, et oleksid võinud teha oma taotluste kohta lõpuotsust: la vida es sueño — kõik on kokku unenägu! Kuid usun, et säärane otsus Sinultki kord oleks tulnud. Nüüd aga võisid Sa ehk surra teadmises, et võitlesid suurt ja õiget võitlust, ja see tegi Su varajase surma ilusaks. See teadmine olgu meilegi maha jääjatele lohutuseks, kes jälgisime tähelepanelikult Su taotlusi ja Su algavat elu-käiku.

Ootamatult, otsekui kurja ilmutisena rabas meid Sinu surmateade. Ei tahaks nagu praegugi veel uskuda, et maakamaryl matkates haaras Sind nii ruttu surmasuu. Ei tahaks kuidagi uskuda, et pidid nii varakult valmis seadma oma reisukohvri igavesse hämarusse taandumiseks. Teades ometi, et lamad juba kuu külma kalmu kätis, ja heites pilgu Su lühikele, ent siiski juba nii palju elatud elule, ei saa me muud kui haliselt nentida kurba paratamatust: kõik on kokku unenägu!

K. Raud.

Hele-Liis Juuno *.
(sünd. 29. XII 1916, surnud 25. XII 1936)

Helekene!

Ei võinud keegi aimata, kui Sa pisut enne jõule käisid meid koolis külastamas,

et see jumalagajätt Sinuga oli viimne ja et varsti meil polegi Sind enam, Helekene!

Tulvil ilusaid tulevikulootusi, asusid Sa koos meiega koolipinki, kuid üürikene oli õnn ja ilu. Kuri haigus varitses Sind elu õiekuul, saatis valunooli kuumalt tuksvasse rinda, sundis jätma Sind kooli, sundis lõpuks vaikima Su südame igaveseks...

Liiga õrn, liiga habras ja hea olid Sa selle maailma jaoks, Helekene! Iialgi ei suuda me unustada Sinu suuri siiraid silmi ja Sinu usaldavat vaadet. Mäletame Sind alati kui õiglast, usaldavat, kõigile andestavat, sõbralikku kooliõde. Anna andeks meile nüüdki, et keegi meist ei saanud Sind Su viimsel teekonnal, et keegi meist ei avaldanud Su surma puhul seda, mis meil kõigil on Sinust südames. Kuid esimesed lumehelbed, mis langesid õhtuhämaruses Su värskete kalmukünkale, viisid meilt kõigilt Sulle viimsesse puhkepaika meie heldinud, südamlikumad rahu-soovid — tea seda, Helekene!...

Klassiõed.

Laulupedagoogi Rudolf Jõks'i külastamas.

Pargi tän. 15. Seisatun helebeeži maja ees. Astun eeskotta. Kaks ust. Ühel uksele silt: Tartu 6. jaoskonna kohtupristav, teisel: Rudolf Jõks. Viimastest korterist kostab laulu. Hele naisehäääl ronib mööda heliredelit üles. Helistan. Viivu aja pärast avab ukse keegi blond daam.

— Kas ma tohiksin hr. Jõks'iga kõnelda?

— Jaa. Aga teil tuleb mõni minut oodata, ta lõpetab kohe tunni, vastab see blond daam, kellest saan hiljem teada, et ta on pr. Jõks.

Võtan mantli seljast ja vaatan ümber. Väike esik on mugavasti sisustatud. Seinal telefon.

Juba ongi hr. Jõks tunni lõpetanud ja palub mind sisse astuda — oma töötuppa. Keskmise suurusega toas paistab kohe silma pianino, millel Agnese Stame' pilt — lauluõpetaja Roomast, nagu hilisemal jutuajamisel selgub. Huvitavaks esemeks on ka raamaturiul, mille alumistel laudidel määratu virn noote. Ei puudu seal ilukirjanduski — Nobel'i laureaate ja muud. Ülemisele riulile on paigutatud marmormodelle antiikseist teatrest.

Hr. Jõks istub klaveri ees olevale toolile. Kerge naerumuie tekib ta suu ümber, kui kuuleb, et minu sihiks on intervjuu.

Kasvult lüheldane, võrdlemisi ümargune, brünett; iseloomult liikuv ja elav.

— Jah, olen niisuguseis asjus võrdlemisi saamatu, kuid loodan siiski, et võin Teie küsimusile rahuldavalt vastata.

— Miks siirdusite just laulu alale,

laul ja muusika on ju meil Eestis küllalt tänamatu ala?

— Hm, miks siirdusin sellele alale? Põhjust otsekohe ei tea ütelda. — Sisemine tung. Tundsin juba noorurina huvi muusika vastu. Eriti huvitas mind laul, kui õppisin klaverimängu. Võtsin elavalt osa koorilaulust, olles mitme koori liige. Meenub juhtum, kus kooril oli ees mingisugune esinemine. Keegi esines ka solistina. Vastav isik aga haigestus ja nii tuli minul see lauluke ette kanda. See oli a. 1918 praeguses kinoruumis „Laine“.

— Kuidas suhtus Teie esinemisse avalik arvamine ja kas tundsite esinemisel ka väikest „lambipalavikku“?

— Erutatud ma ei olnud, sest mul polnud ju vastutust, ja avalikkus suhtus minusse kiitvalt. Seetõttu hakkasingi rohkem rõhku panema oma häälele. Kiitav arvustus tõstis mu enesetunnet, nagu tavaliselt noorureil. Aasta hiljem siirdusin lavale ja hakkasin end ka laulus täiendama.

— Kes olid Teie esimesed õpetajad?

— Prl. Hellat ja hiljem hr. G. Stahlberg, kelle juures mu õpinguil oli edu. Suure menu osaliseks sain, esinedes „Korneville kellades“ — operetis, vastab küsitav naerdes.

— Kas Teie oma õpingute algul ei löönud kahtlema?

— Ei. See oli mu soov ja ma viisin ta ka kindlalt läbi.

— Kuidas kujunesid Teie õpingud välismaal?

— Välismaal õppisin kolm aastat. Itaalias, nimelt Roomas, kujunesid õpingud edukaiks, kuigi tuli nii mitugi korda meelegeid eemale tõrjuda. Ma pidin a-b-c-st peale hakkama, kuigi ma

Eestis juba laulsin, ja see oligi mu meeleheite põhjuseks. Õpinguid katkestada ei tahtnud ja hakkasin kõike jõudu kokku võttes tööle. Esimesel aastal nägin palju vaeva. Ma ei laulnud endise kooli järgi ja uue kooliga ei suutnud veel kohaneda. Järgmisil aastail oli mu õpetaja minuga rahul.

— Kas õppisite ainult ühe õpetaja juures?

— Jah, ainult ühe, Agnese Stame' juures, sest igal õpetajal on oma meetod, mis takistab ühe õpetaja juures alatud õpingute jätkamist teise õpetaja juures.

— Kas kõnelesite juba itaalia keelt, kui sinna sõitsite?

— Õige vähe. Õppisin regulaarselt viis kuud ja hiljem tarvitasin konversatsioonisis itaalia keelt juba niivõrd õieti, et mind peeti Põhja-Itaaliast — Milaanost — päritolevaks, sest ega põhja-itaallased nii tumedaverelised polegi kui lõunapoolsed.

— Kuidas suhtusid meie muusikasõbrad Teie laulusse, kui olite jälle kodumaal?

— Kolm aastat kestnud õpingute järele oli mu kool põhjalikult muutunud ja üks grupp, kes pooldas „raskejõustikulist“, s. t. jõuga laulmist, arvas, et olen oma hääle rikkunud, kuna mu laul tugenes nüüd ainult koolile ja mitte jõule. Ja teataval määral muidugi tundsin end alls „koolipoisina“, sest mu individuaalsus polnud veel küllaldaselt arenenud. Üldiselt sain väga suure poolehoidu osaliseks, vastas hr. Jõks tagasihoidlikult.

— Kuidas suhtute esinemisse ooperis, kirikuettekandeis ja kontsertidel solistina?

— Meeldivaks pean kõike kolme, vaimulikku raskepärast muusikat eelistan.

— Teie praegune tegevusala?

— Tegelen praegu laulupedagoogina. Olen ka laulnud Soome raadios ja mulle on tehtud ettepanek esineda „Vanemuises“ lavastusele tulevas ooperis „Rigoletto“. Kui ajast piisab, vahest ehk esinen. Ma olen kaunis kinni ega jää mul aega üle proovidel käimiseks.

— Kas komponeerite ka?

— Kunagi tegin katset, aga tulemus ei rahuldanud mind ja jätsin selle, vastab küsiteldav naerdes.

— Kuidas olete oma elukutse valikuga rahul?

— Väga. Juba väikese poisina oli mul soov „muusikandiks“ saada ja ma mängisin mitmesugustel pillidel. Lõõtspill oli suurem kui mina, nii et seda tõmmata ei jaksanud. Siis tõmbas isa ja mina mängisin. Muusikaharrastus oli meie perekonnas väga elav.

— Kuidas tasub end Teie elukutse?

— Üldiselt Eestis ja mujal on see ala väga tasuv, kui suudetakse end läbi lüüa. Vastasel korral tuleb aga endale teine elukutse valida.

— Teil on kindlasti ka mitmesuguseid kõrvalharrastusi?

— Mind huvitavad igasugused tehnilist laadi nokitsemised. Meisterdan vabal ajal pojale mitmesuguseid mänguasju. Suvel õngitsen meelsasti. Otsin endale isegi paadi Narva-Jõe suus, et seal siis õngitseda.

Jälle tuleb keegi õpilane. Hr. Jõks'i ootab ta kutsetöö.

Tänap muusikapedagoogi huvitava kõneluse eest ja lahkun.

I. Schipai.

Kui hakkasid saabuma rahupühad.

(Veste.)

Jõulud on rahupühad. Seda teab iga indiviid, kellel vähegi kristlikku verd ja kes vähegi jumalasaõnaga kokku on puutunud.

Minagi kuulun nende indiviidide hulka ja seepärast ootasin pühi —

del püüavad ühe ontliku koolilapse rahu alati rikkuda.

Aga siis paar nädalat enne jõulupühi, ühel hommikupalvel hakati rääkima rahust ja rahupühadest. Muidu võis kuulda kantslist kõiksugu õpetusi

Tüdrukud laulsid vahepeal tannebaumi ja jõulupuu segu.

rahupühi. Õieti öelda ootas neid sinatseid pühi veel palju teisigi kaasvõitlejaid, sest rahu oli meil semestri lõppedes kangesti vaja. Meil koolis sellest kallist asjast suuremat lugu ei peeta, ja, nii omavahel öeldud, ei hooli sellest „õigest rahust“ just pedagoogid, kes kõigil mõeldavatel ja — tõele au andes — isegi mittemõeldavatel viisi-

ja isegi mõtsikutest sõdadest võeti palveainet, aga mitte kunagi rahust. Ja vot kui seesinane sõna „rahu“ oli välja öeldud, tõusis saalis kohin ja juubeldades oleks aploteeritudki, kui mitte palve poleks olnud. Mina ei saanud küll aru, et miks neil nüüd hea meel on. Egas sõnad veel üksi midagi tähenda ja õpetajate poolt rahu just

Kõiki vägesid appi paludes seadsin sammud õpetajatetoe ukse poole.

enne rahupühi kindlasti oodata küll ei ole . . .

Lugesin edasi oma verivastset „English grammarit“, mille vahepeal üks optimistlik koolisõts minu käest ära oli võtnud ja siis jälle tagasi andnud — hakkas kahju vist minust. Nojah, enam ei saanudki palju lugeda, sest

see rahukõne lõppes ja hakati laulma: „Rahu olgu maa peal.“ Laulsin ka esimest korda palvel kaasa, sest see oli ike ilus laul küll.

Aga kui klassi sain, löi nagu hinge all kripeldama, et egas neid pedagooge teada või. Olen küllalt nendelt vingerpussi saanud, ja salaja võtsin oma „grammakese“ ja hakkasin tuupima — ikka: I am — I was.

Tüdrukud laulsid vahepeal (muidugi igaüks omal viisil) tannebaumi ja kuusepuu segu. Aga siis löi välk sisse õpetaja näol ja „inglikoor“ jäi korruga vait, et vastu võtta jutlust, kuidas üks ontlik koolilaps peab käituma enne tunde. Siis kästi esimeses järjekorras võtta välja vihikud, et teha üks „väike“ klassitöö. Aegamööda „inglikoor“ langes oma kõrgetest atmosfääridest maisesse olemisse ja sulepääd

Kuulsin, kuidas kõrvalklassis keegi tagus mõtsikult klaverit.

võttes tsiteeris minu kõrval istuv Engel:

Need Lehrerid, need Lehrerid,
need Lehrerid T. T. G,
ei rahu kunagi nad hinda . . .

Ja siis tuli kui laviin klassitöö klasi-
töö peale „ainult pooleaasta kursu-
sest ja veel natuke peale“ ja kodutöö-
deks vähemalt paarivihulised kirja-
tööd . . .

Aga ühel õhtul peeti jõulupuu. Tore
puu oli ja tore jõuluvana kah, aga kõik
see värk jäi hiljaks — egas nüüd enam
õppimist olnud. Jälle räägiti rahust,
aga seda ka enam ei võetud tõsiselt,
sest rahu ei suuda teha isegi Rahvaste-
liit, ammu siis meie pedagoogid.

Teisel hommikul anti tunnistused.
Toredad asjad muide, kui ühtegi kahte
sees ei ole. Kui mina oma tunnistuse
sain, tegin „kniksu“, aga vastutasuks
sain kaks puudulikku. Ühes neist
ainest polnud mind kordagi küsitud,
see andis siis kokku 2; teises aines
küstiti 10 korda, ja kui igakord olin
1 saanud, andis see välja kah 2. Oma-
pärase kõrgem matemaatika ja ainuke
aine, mida pedagoogid ei püüa õpilas-
tele selgeks teha.

Tegin siis ülihaleda näo ja seadsin
sammud õpetajate-toa ukse poole.

Juba kaugele kostis kole lärm ja
ulgumine. Hinge löi kartus, et ehk
mõni loomaaed on seal aset võtnud.
Aga kui ligemale sain, selgus, et on
päris omad tüdrukud, kes pressivad
ja röögivad jubedaimal kombel valge
ukse ees. Kaaskannatajaid tuli aina
juurde. Mina, üks väga viisakas tütar-
laps, andsin neile ikka ontlikult teed.

Aga siis nägin, et kaugemale sugugi ei
saanud. Trügisin lõppeks, mis võisin,
kõiki vägesid appi paludes, et ikka ela-
valt pääseksin. Siis löi aga üks kooli-
sõts mu pahema külje ribikontidele,
ise mõtsikult karjudes, et kuhu ma
trügivat. Noh, kas ma siis nüüd pidin
hakkama seletama, et trügin sinna ja
sinna. Parem vaikisin. Ja ega ta minu
vastust ei oodanudki, sest juba oli ta
silmapiirilt kadunud. Aga siis röökis
teine kaasvõitleja mulle, et mis ma
tallavat teise jalgu, kas ma ei nägevat,
kuhu astuvat. Tahtsin paluda vaban-
dust, aga samal ajal astus ta ise minu
konnasilmale. Siis võtsin „südame
rindu“ ja ütlesin, et see on ju minu
jalg, mida tema sõtkub. „Siss om
hää,“ hümatas ta vastu ja trügis edasi.
Mina kah kannul, et jõuda kuidagi
ihaldatud valge ukseni, kus õpetajad
täies koosseisus väljas olid „aru and-
mas oma tegudest“. Trügin ja trügin,
aga korraga tunnen, et keegi mulle
selga kargab. Kisasin küll, et „kuhu
sa ronid!“, aga too muud kui siputas
ja ei teinud väljagi. Siis tundsin, et
midagi kärises, ikka — tsirr ja tsirr!
See oli mu uus peokleit . . .

Enam hing välja ei kannatanud.
Jätsin kahed, kus nad olid, ja trügisin
tagasi välja sellest „keevast katlast“.

„Kas läks hästi?“ küsis uudishimu-
lik klassisõts, kes vastu tuli.

„Jah,“ ütlesin, näidates oma sini-
seid käsivarsi ja katkist kleiti.

Soovisime siis häid jõulupühi. Sa-
mal ajal tagus klassis keegi klaveril
mõtsikul kombel: „Rahu siin maa
peal.“

L. H.

(L. Hermann'i joonised.)

Kooli elu.

Abiturientide piduõhtu pühap., 31. jaanuaril kell ½7 õhtul kooli ruumes.

Kava.

I.

1. a) Eks ole nii . . . . . O. Kotilainen
b) Oli mul rikas . . . . . G. Ernesaks
c) Valss „Sina ja Sina“ . . . J. Strauss
Laulab abiturientide koor õpil. H. Kullam'i juhatusel.
2. Melodeklamatsioon.
Esitab Heinola Tamm.
3. Ungari rapsoodia nr. 9 . . . . . Liszt
Kahel klaveril Maie Mikk ja Lehti Sütt.
4. a) Lapsepõlves . . . . . M. Lüdig
b) Ühele lapsele . . . . . I. Pakk
Laulab Helvi Kullam.
5. Rühmvõimlemine.
Juhatab Nora Mägi.

II.

Härra Maikello sisustab oma raamatukappi.

H. Raudsepa nali 1 vaatuses.

Lavastaja õpet. E. Toomse.

Osalised T. T. G. ja H. T. G. abiturientid.

Tegelased:

Hr. Maikello, juuksur . . . . . P. Bogovski
Pr. Maikello . . . . . H. Tamm
Tähe, nende tütar . . . . . H. Kullam
Agu, nende poeg . . . . . A. Sarap
Pr. Vihaleem, teatri suflöör . . . E. Kukemelk
Peeter Pilvik } kirjjanikud . . . F. Pokk
Tõnis Tromba } . . . . . T. Sisask
Sohvi, teenija . . . . . M. Tapan

III.

Tants.

Piletite müük 25. jaanuarist kooli kantseleis k. 11—2, piduõhtul kassas.

Rohket osavõttu kõikide poolt!

Jõulupuu õpetajate perekondadele ja nende lastele peeti kooli ruumes 22. detsembri õhtul.

T. T. G. Vil-kogu pidu

peetakse 7. veebruaril s. a. kell ½8 õhtul kooli ruumes.

Ettekannetega esinevad vilistlased K. Tanilo, V. Otsus-Arbi, T. Birkenthal, O. Andrejev jt.

Külastatena esinevad hr. E. Turgan, V. Tilting, V. Hiir, U. Väljaots.

Kavas on ettekandeid ka T. T. G. õpilastelt.

Pääsetähtede hinnad on võõrastele 75 senti, vilistlastele ja oma kooli õpilastele 50 senti.

Peokutseid saab alates 25. jaan. kooli kantseleist hr. J. Jaansoo'lt.

Pääsmed on eelmüügil 5. ja 6. veebr. kella 11—2 kantseleis.

T. T. G. Vil-kogu jõuluõhtu 20. dets. 36. a.

Traditsiooniline jõuluõhtu algas ühise jõululaulu „Üks roosike on tõusnud“ laulmisega.

Kavalises osas esinesid vilistlased ja õpilased. Ka jõuluvana oli kohal, tehes üllatusi suurtele ja väikestele.

Ühises jõululauas istuti hiliskeskõ-tunnini.

Osavõtjate arv ulatus üle 60.

Klassihommikud.

11. jaanuaril esines Vb g. kl. Kavas oli kõne „Luts'u elust ja loomingust“, siis veel klaveriduett ja laul H. Kullam'ilt.

18. jaan. esines IVb g. Esitati katkend Luts'u „Kevade I-st“ ja klaverisoolo.

Tere tulemast kõik õpetajad, vilistlased, õpilased, lastevanemad ja nende tuttavad ning sõbrad abiturientide peol 31. jaanuaril ja vilistlaste peol 7. veebruaril!